

CRÍTICA DE MÚSICA PER EDUARD JENER

De la passió al didactisme

TÍTOL: 'OBERTURES I ÀRIES D'ÒPERA I EL MÓN DE

L'ÒPERA'

MÚSICA DE BIZET, MOZART, PUCCINI I VERDI

ANA HÄSLER, MEZZOSOPRANO

STANISLÀS ARRÁEZ, TENOR

COR AULOS, DIRECTOR JORDI PICCORELLI

COR DE CAMBRA DYAPASÓN

DIRECTOR, TEODOR ROURA

ORQUESTRA SIMFÒNICA SANT CUGAT

DIRECTOR: JOSEP FERRÉ

LLOC I DIES: TEATRE-AUDITORI. 11 I 13 DE FEBRER

El concert de divendres, construït amb la sòlida estructura de fragments de *La flauta màgica*, *Don Giovanni*, *Carmen*, *Le villi*, *Tosca* i *Nabucco*, en què les veus eren l'instrument protagonista, va representar el descobriment de dos cantants de gran qualitat. Ana Häsler, nascuda a la Havana, però durant molts anys veïna de la ciutat,

va suposar una agradable i gratificant sorpresa per la seva apassionada presència escènica, que va rubricar amb una veu de mezzo que pot arribar a la d'una soprano *spinto* en el seu registre alt sense cap problema apparent. La bellesa del timbre, la potència de l'emissió, la gràcia en la interpretació i les agilitats fan de Häsler una cantant que convenç a *Or sai chi l'onore* (tot i algun problema de respiració), sedueix amb la *Seguidilla* (hi ha aquí reminiscències de la Berganza?), s'arrapa a l'ànima en el duet final de *Carmen*, emociona amb *Vissi d'arte* i clava a la butaca amb *Ben io t'invenni*. El tenor Stanislàs Arráez va mostrar també unes grans virtuts amb una veu potent, clàssic *canto di bravura*, que va resultar molt notable en el duet de *Carmen* i, sobretot, a *E lucevan le stelle*, en què ens portava aires carrerians. L'orquestra va sonar, en les intervencions només instrumentals, molt bé tot i la inicial obertura de *La flauta màgica*, que em va semblar que tenia un *tempo* excessivament ràpid. El mestre Ferré va tenir molta cura dels cantants protegint-los dels excessos acústics, cada cop més habituals, i va aconseguir una simbiosi quasi perfecta que el públic va entendre responent amb aplaudiments fervorosos. Bisos d'agraïment: *Torna a Sorrento*, del tenor, un fragment de *La Tempranica*, de la mezzo i, per acabar, *L'emigrant*, del mestre Millet i el poeta Verdaguer amb la col·laboració de la coral composta per dues formacions, Aulos i Dyapassón, que van sonar francament bé durant tot un concert memorable en molts aspectes.

El diumenge, una visió reduïda del mateix concert però pensat per a tota la família, amb la repetició corregida i augmentada de la qualitat de les veus protagonistes (a les 12 h del migdia!) i una presentació de dos fragments curts de l'obra d'Edmundo Eckart, *Anastasis* i *Beatus ille*, de bona factura compositiva, però insuficients per a una valoració justa, acabant amb *L'emigrant*.